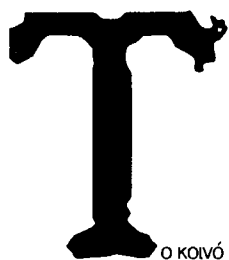

ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

**Το αμερικάνικο
όνειρο σπάει και
συντρίβεται. Ένα
σύμπαν σκοτεινής
ποίησης, βίας**

**και ψυχικής διασάλευσης
ψάχνει για μύθους και
αξίες που δεν είναι πια στη
θέση τους. Όλα αυτά στο
νέο έργο του Σαμ Σέπερντ.**

Το κοινό που ψάχνεται και παρακολουθεί θέατρο όχι για να πάει κάπου αλλά για να «φθάσει κάπου», περίμενε άλλο ένα έργο του Σαμ Σέπερντ (μετά το *Θαμμένο Παιδί* και *Την Άγρια Δύση* στο θέατρο «Εμπρός» και σε σκηνοθεσία του Τάσου Μπαντή. Και ήρθε το έργο. Άλλο ένα κομμάτι ζοφερής Αμερικής, στο φως μιας ανελέητης σεληνής. Μπορείς ν' ακούσεις σ' αυτό το έργο τον ήχο του αμερικανικού ονείρου που σπάει και συντρίβεται, χωρίς να μάθουμε ποιο ήταν τελικά αυτό το όνειρο. Μπορείς να το ακολουθήσεις κατακερματισμένο να πλανιέται και να σκορπίζεται στην αχανή πατρίδα, από την έσχατη καλιφορνέζικη άκρη ως τη χιονισμένη κορφή της Μοντάνα. Ένα σύμπαν σκοτεινής ποίησης, βίας και ψυχικής διασάλευσης να ψάχνει για μύθους και αξίες που δεν είναι πια στη θέση τους. Όπως, για παράδειγμα, η οικογένεια, το πατρικό σπίτι του θύτη και του θύματος της υπόθεσης που είναι εκεί που τα είχαν αφήσει, μόνο για περίθαλψη με όρους. Σπίτια πατρικά, λίγο πριν καούν ή αποκοπούν από τον έξω κόσμο. Η μόνη φωτεινή δέσμη, η μόνη παρηγοριά σε μια γενικευμένη, ανήκε στη βλάβη των δεσμών, ο έρωτας. Κι αυτός λαβωμένος. Από μια σφαίρα στο πόδι και από έναν ξυλοδαρμό, στο μυαλό. Η σφαίρα, από κυνηγετικό λάθος. Ο ξυλοδαρμός, από πάθος ερωτικό. Απέναντι σ' ένα πάθος θεατρικό, σ' ένα καταφύγιο ρόλων, τολμηρών αμφιέσεων ή απελπισμένων μεταμφιέσεων της ηρωίδας.

Ένα έργο ρεαλιστικών αφορμών, παιγμένο σε δύο τόπους παράλληλα ή κι επάλληλα. Οι δύο τόποι είναι τα δύο «πατρικά» σπίτια των ηρώων, όπου η μητρική στοργή τα κατοικεί και οι πατεράδες ή λείπουν ή δυναστεύουν.

Τα παιδιά γυρίζουν περιπλανώμενα ή πλανεμένα για να ξαναφύγουν. Οι ήρωες και όλα τα πρόσωπα, ολομόναχες κρεατούρες, με διασαλευμένο ψυχισμό, εμμονές, αδυναμίες, απελπίσεις και διεξόδους σε διαθλασμένες μνήμες, κόσμους πλασματικούς ή και διασκεδαστικούς εγωισμούς. Ο Τάσος Μπαντής ως σκηνοθέτης, οδήγησε πρόσωπα και καταστάσεις στις

σκληρές, αποξενωμένες συναντήσεις τους, απέφυγε ατμόσφαιρες και συναισθηματισμούς, ενόχυσε τις αποδράσεις τους. Πάντα με χέρι στοργικό, βλέμμα ειρωνικό και πνεύμα ελπιδοφόρο.

Οι ηθοποιοί «κατοίκησαν» όσο έπρεπε το λειτουργικό σκηνικό της Λυλής Κεντάκα, φόρεσαν τα κοστούμια του Μπρούνο Φάταλ, φωτισμένοι εύγλωττα από τον Γκουίντο Λεβί, μουσικά συνοδευμένοι από τις επιλογές του Γιώργου Τσιφράκου και «μίλησαν» όσο γινόταν πιο καλά την όχι και τόσο εμπνευσμένη μετάφραση του Τάσου Μπαντή. Οι ερμηνευτές τους «χώρισαν» τον θάσο σε έμπειρους, άπειρους και ταλαντούχους κι ίσως αυτό το γεγονός άφησε την εντύπωση στο κοινό μιας κάπως μακριάς ή κάπως κουραστικής παράστασης. Ωστόσο, η παράσταση αυτή έχει να επιδείξει, κατά τη γνώμη μου, δύο από τις πιο εξαιρετικές ερμηνείες της χρονιάς. Πρόκειται για τις δύο μητέρες του έργου, διαμετρικά αντίθετες κι ενδιαφέρουσες. Πόλοι με ψαχνό και αναφορές. Από τη μία η Άννα Μακράκη, ανθεκτική, έξω καρδιά μάνα-Αμερική, που ταίζει τ' άρρωστα, ενήλικα κλωσόπουλά της στο στόμα, αφού... απέτυχε να τα ταίσει στην ψυχή και στον νου. Ένα ρεσιτάλ ενέργειας, μπρίου, χιούμορ και αλλοπρόσκλησης υπερκινητικότητας. Από την άλλη, η υπερευαίσθητη σχετοσύνη ζωής της Όλγας Δαμάνη, μητέρας της τραυματισμένης ηρωίδας. Μια μάνα από τη φαντασία μας, γλυκιά, ποιητική, φευγάτη, πανάσχετη και όμως θεραπευτική, όπως όλοι θέλουμε να την φυλάμε στα εικονοστάσια της μνήμης μας. Ερμηνεία και ρόλος που θα τον θυμόμαστε και θ' ανατρέχουμε σ' αυτόν. Τάσος Νούσιος, Εκάβη Ντούμα, νέοι και ελπιδοφόροι ηθοποιοί στους πρωταγωνιστικούς ρόλους, Γιώργος Μωρόγιαννης, έμπειρος και μεστός στον ρόλο του σκληρού, ορεσίβιου πατέρα και κυνηγού κινδύνων. Μαρία Ζορμπά, Ιωσήφ Πολυζωίδης, Άγης Εμμανουήλ στους υπόλοιπους ρόλους, που δεν τους ανέδειξαν σ' αυτό που πραγματικά είναι: Δηλαδή πρωταγωνιστικοί ρόλοι επίσης.

— Άννη Θ. Κολτσιδοπούλου